VI. évfolyam, 8. szám

1950 február 16

A ragadozók világában

– Mit keres itt Truman úr?
– Helyszíni tanulmányt végzek a békepolitikám módszereihez.

Miként a görög mitológiából ismeretes, annakidején három istennő versenyre kelt Ida hegyén, hogy melyikük a legszebb. A döntőbíró egy Páris nevű ifjú volt, a verseny jutalma pedig egy alma, amelyet végül is Afroditénak ítélt Páris.

A képen látható angol dolgozó másként döntött.

Az almát a három versenyző fejéhez vágja és elmegy leszavazni a kommunista pártra.

Az angol közéheztetési miniszter felhívása:

Egyetek bálnát!

Polgártársak, alsó százezrek, miniszter elvtársatok szól hozzátok, aki még hozzá ráadásul lord is, figyelem! Kapjatok rá a bálnahúsra, amely tápláló, ízes és van belőle. Sütve, resztelve, főzve egyformán finom! Dől belőle a kalória, annyi, amennyit csak akartok. Egy deka bálnahús tápértéke felér öt kiló disznóhússal. De amíg a koszos malac egész nap a sárban fetreng, a bálna hosszú életét a tenger vizében fürdőzi le. Gyönyörű jószág. Az illata meg egyenesen káprázatos. A gyertya, a kutyazsír, a petróleum mind egyesítve van benne s egy csipet poloskaíz teszi kellemesen pikánssá.

Egyetek bálnát azért is, mert meg van írva Jónás könyvében, hogy a „bálnaevők üdvözülendenek”! Egy kisgyermek a gyermekek közül megevett tíz deka bálnaepét és kinőtt a lába, ami nem vala néki. Harrison, a híres súlyemelő, amióta bálnával él, azóta rekorder. Bernard Shaw minden este füstölt bálnatokányt reggelizik, attól írja azokat a szép verseit. De különben is értsétek meg: nincs sertés, nincs baromfi, de van bálna és hála I. Truman főkirályunknak, egyelőre nem is lesz más. E felhívás elolvasta után pedig énekeljétek el a bálnahimnuszt, amelyet egy szűk adag vesepecsenye elköltése után én költöttem tegnap este, s amelyet az angol himnusz dallamára is lehet énekelni.

Az amerikai jenkiknek mindig volt érzékük az európai műkincsek iránt. Most például azt olvasom a külföldi lapok egyikében, hogy az Egyesült Államokba szállítják Hitler szülő házát. Ha már Hitlert nem sikerült megmenteniök, legalább a szülőház ne kallódjék el. Legyen az csak biztonságban, ne álljon árván Braunauban, kitéve hófúvásnak, fagynak és általános közutálatnak.

A ház elszállításához már hozzákezdtek. Tíz fehér munkafelügyelő irányításával két néger végzi az ásási munkálatokat. Két probléma azonban komoly gondokat okoz a műgyűjtőknek. Az egyik az, hogy mi legyen a kúttal? Hogyan lehet lyukat szállítani? A Gallup-féle közvéleménykutató intézet erről már meg is kérdezte a nagyközönséget. A kérdések:

1. Mit tenne ön, ha egy tizennyolc méter mély és másfél méter széles lyukat kellene szállítania?

2. Hátán vinné-e vagy a hóna alatt?

3. Megmondaná-e a dolgot a feleségének, sógorának, vagy más családtagjának?

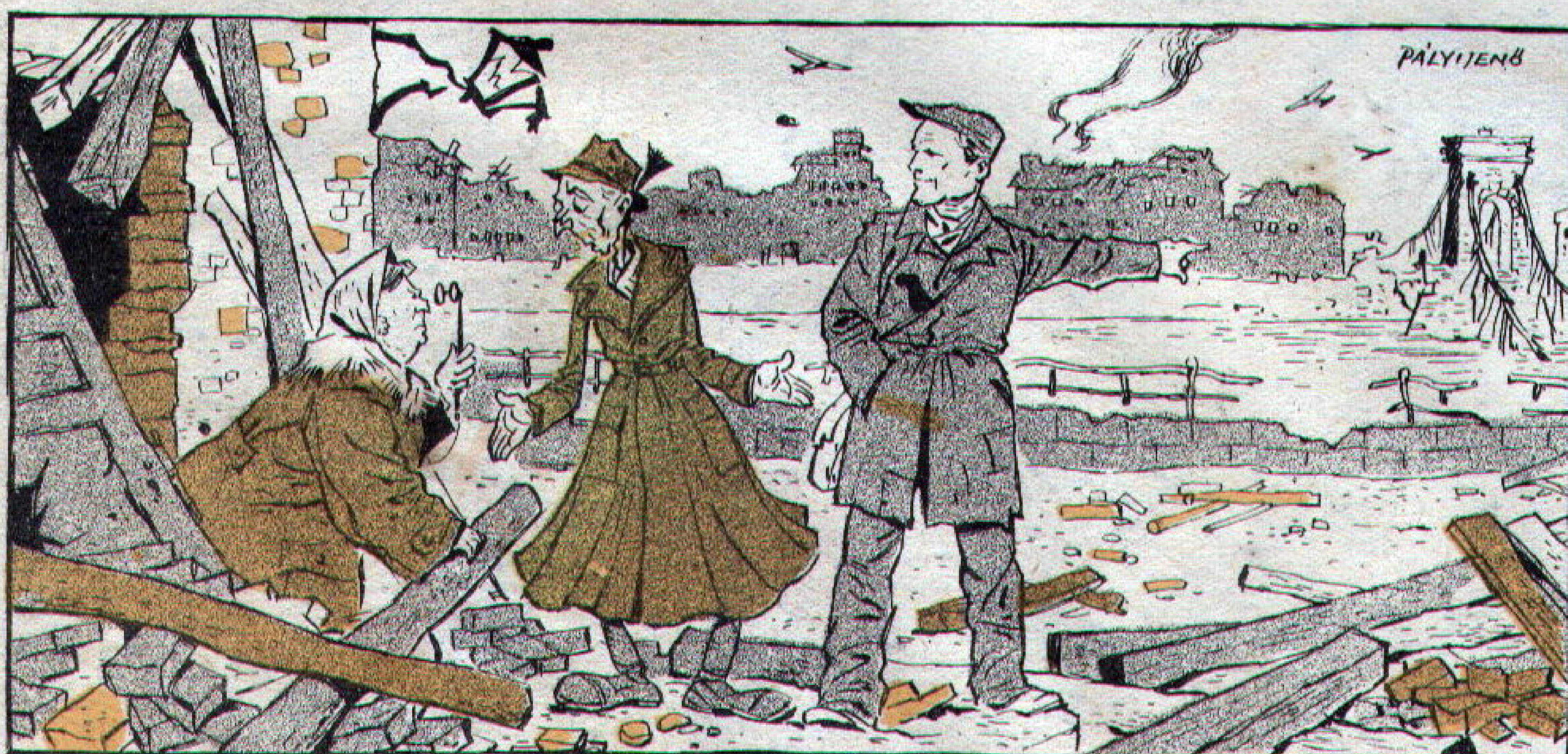
4. Használna-e szállítás közben a Bimbimbini csodálatos hatású szájöblögető pasztillákból?

A másik probléma: mi legyen azzal a helyiséggel, ahova még Hitler sem kisértette el magát testőreivel? Az amerikaiak ezt a kérdést az ENSz elé szerették volna vinni, de közben jobb gondolatuk támadt. A házat Kaliforniában helyezik el. Búcsújáró helyet létesítenek itt. Állítólag maga Truman elnök lesz az első látogató. Itt fog elbúcsúzni világuralmi ábrándjaitól.

A fent említett mellék helyiség pedig Hollywoodba kerül, ahol máris folynak a „Gyilkosság a kagylóban” című film előkészületei. Ebből a filmből — ha az előzetes jelentéseknek hinni lehet —, áradni fog a mai amerikai filmművészet minden sajátos íze, zamata.

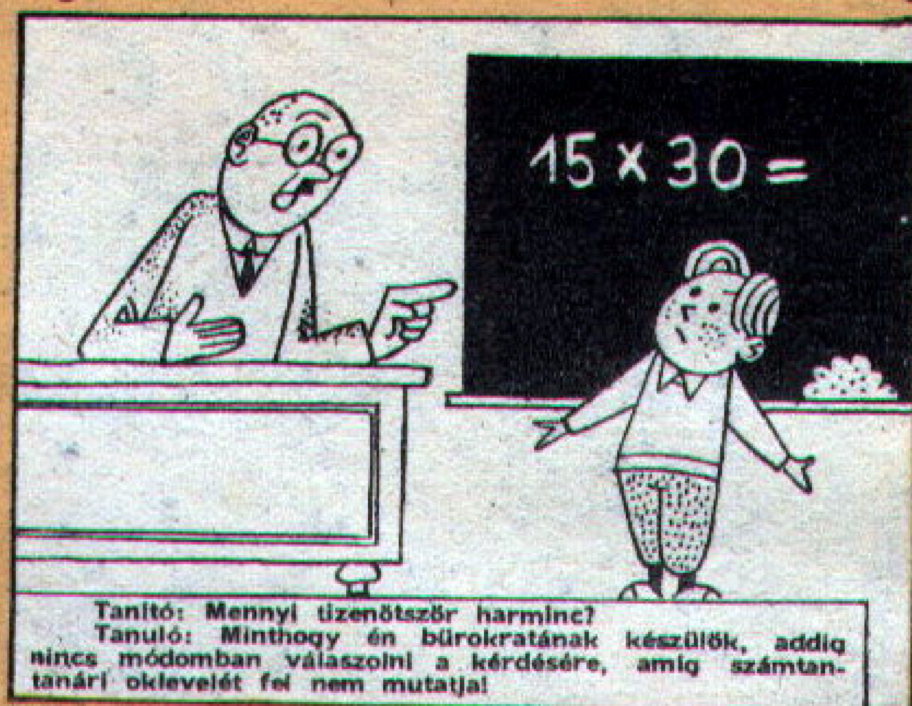
H. S.

Ma 5 éve . . .

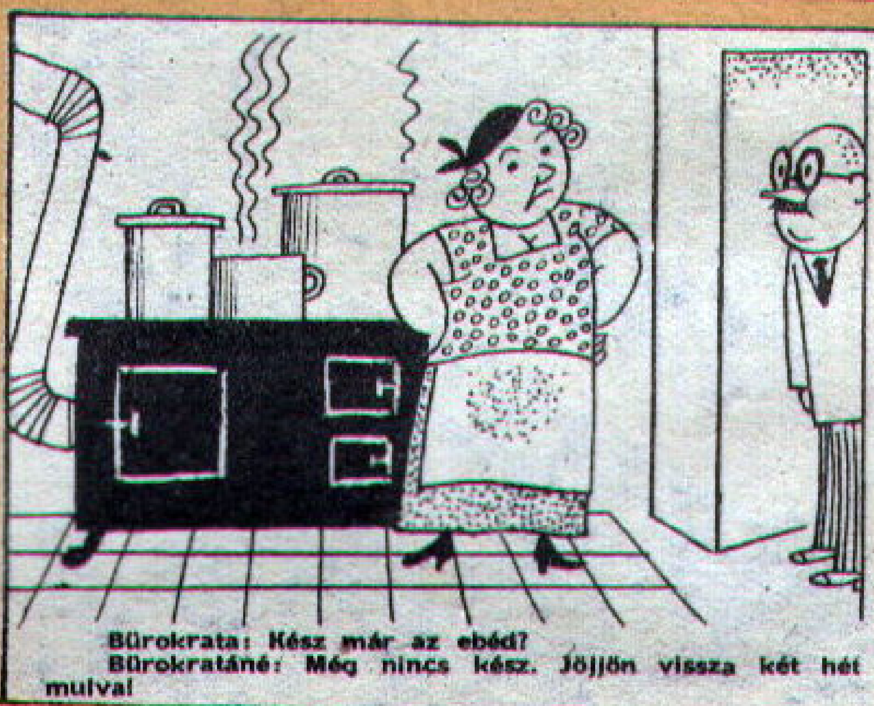

Reakcy Jóska: Nézd, Amália, a mi szép Budapestünk csupa rom . . .
Munkás: Ne siránkozzanak, majd rendbehozzuk. De az már a **mi** Budapestünk lesz . . .

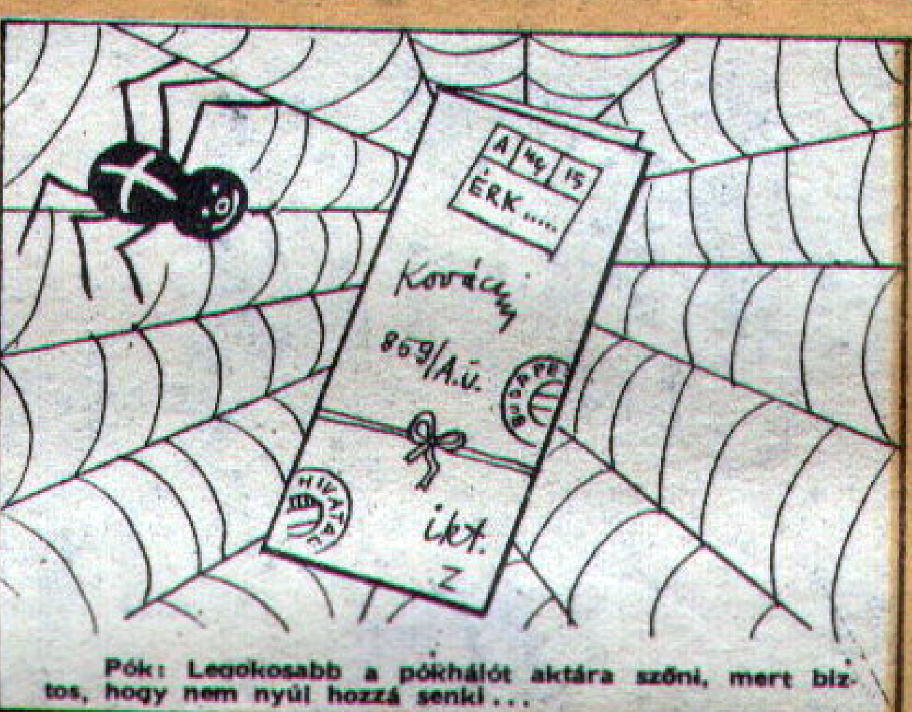
Ilyen a bürokrácia!

Tanító: Mennyi tizenötször harminc?
Tanuló: Minthogy én bürokratának készülök, addig nincs módomban válaszolni a kérdésére, amíg számtantanári oklevelét fel nem mutatja!

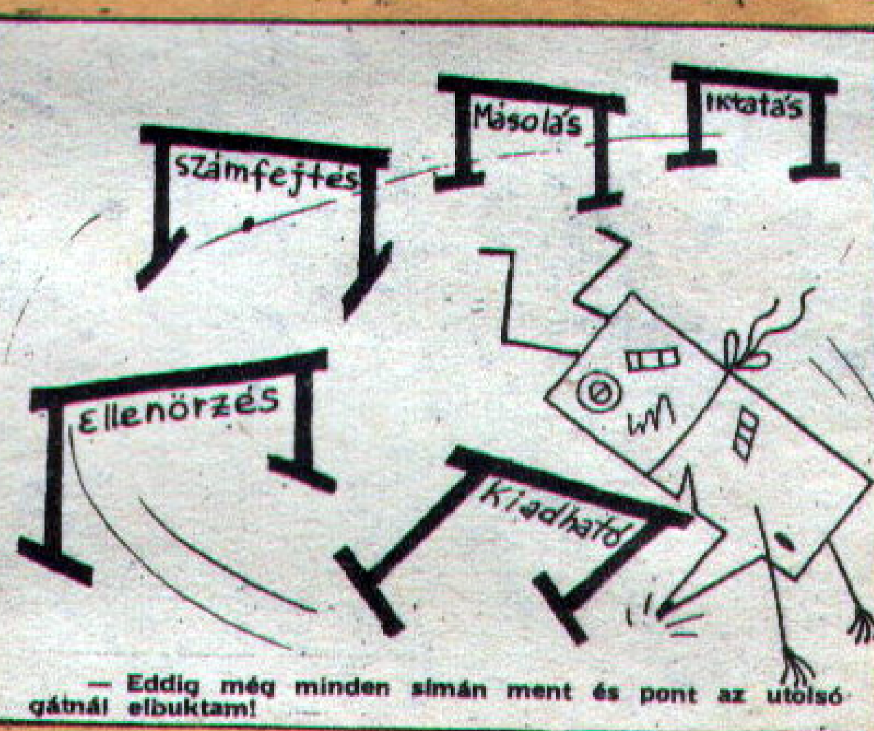
Bürokrata: Kész már az ebéd?
Bürokratáné: Még nincs kész. Jöjjön vissza két hét mulva!

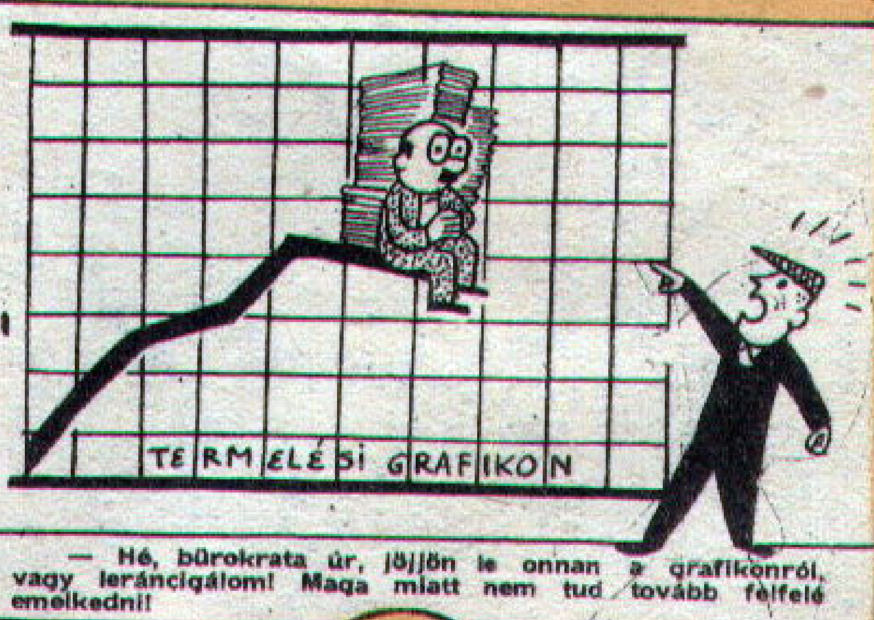
Pók: Legokosabb a pókhálót aktára szőni, mert biztos, hogy nem nyúl hozzá senki . . .

Bürokrata: Nincs megelégedve a válaszommal? Tessék a lista és gusztusa szerint kiválaszthatja magának a legmegfelelőbb választ.

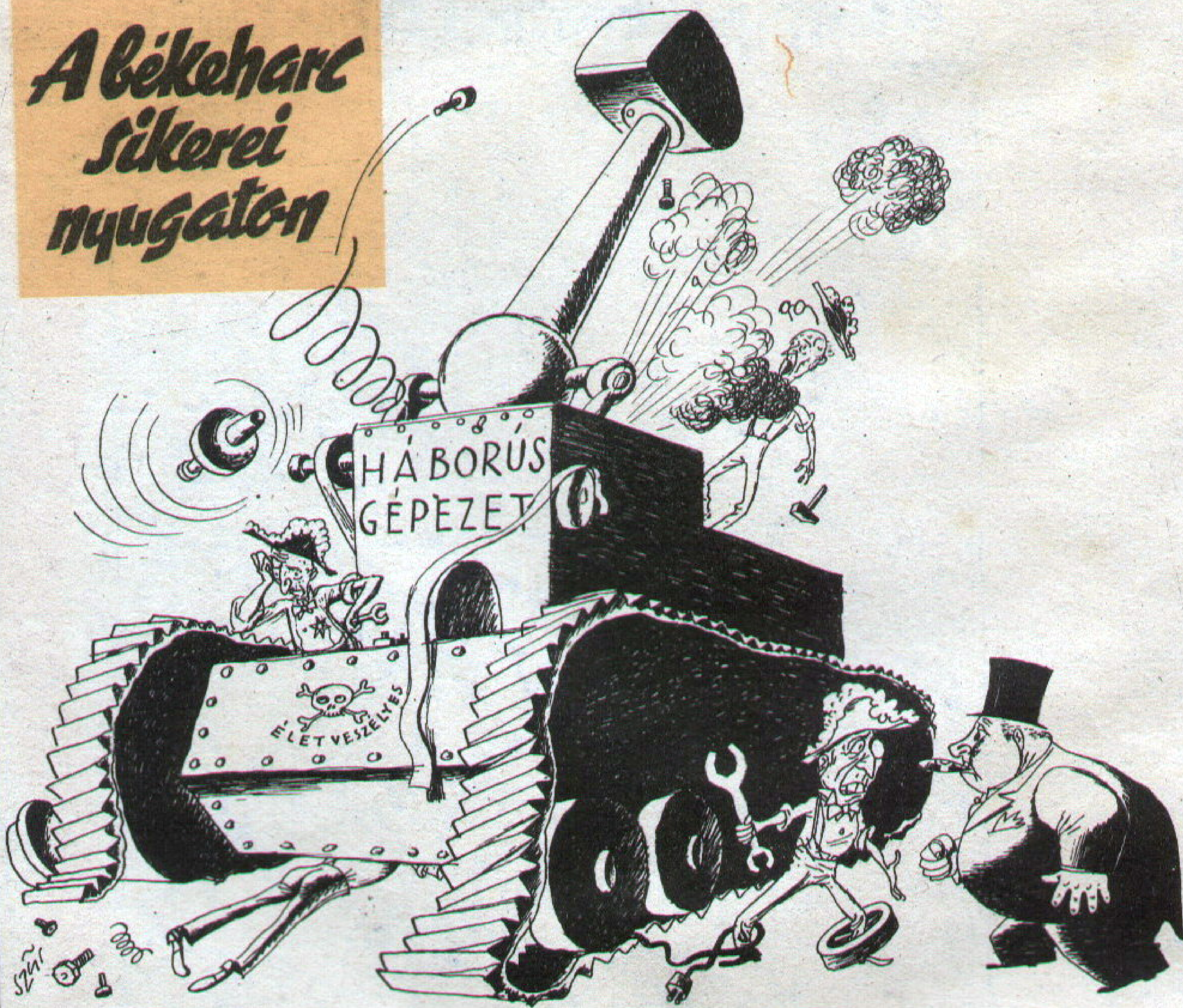

— Eddig még minden simán ment és pont az utolsó gátnál elbuktam!

— Hé, bürokrata úr, jöjjön le onnan a grafikonról, vagy leráncigálom! Maga miatt nem tud tovább felfelé emelkedni!

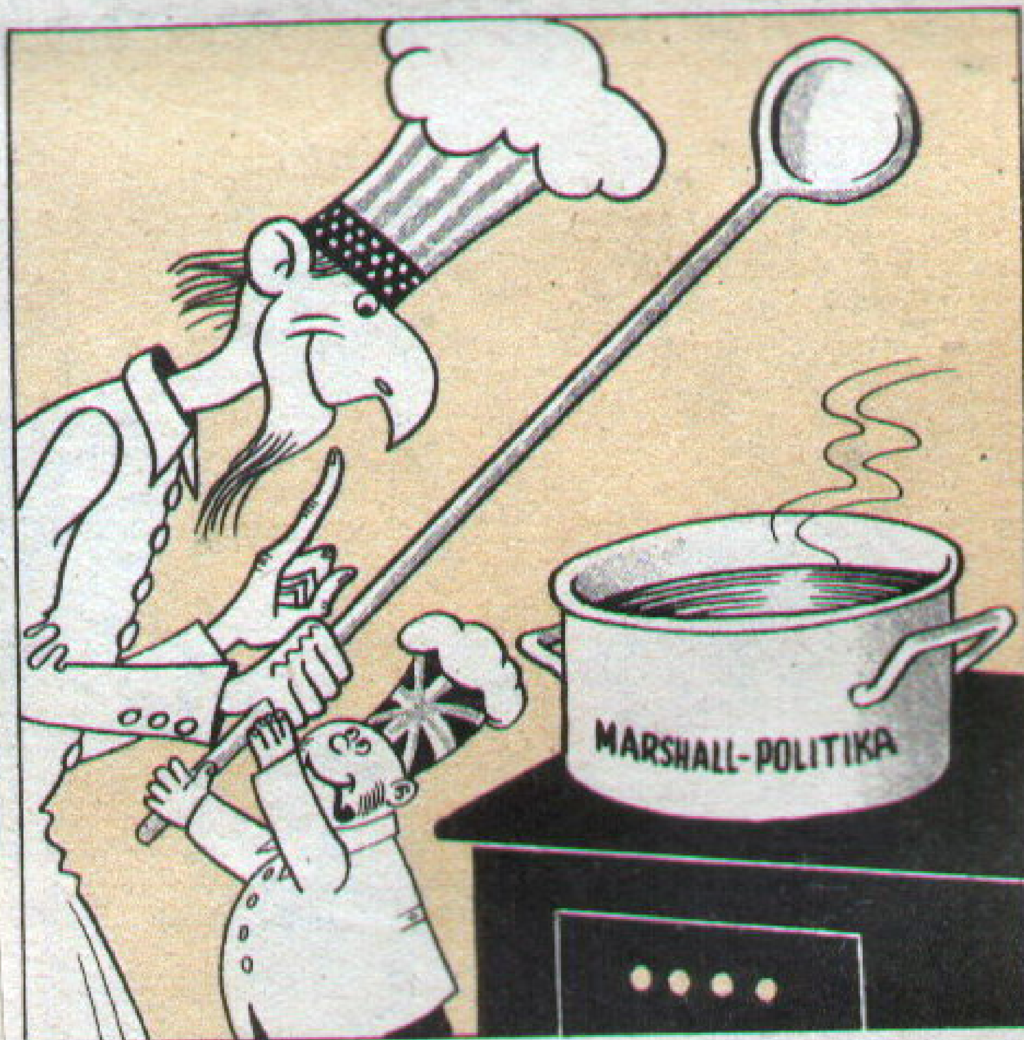
KASSO

Nyugati diplomata: Mi mindent elkövetünk tőkés úr, de hol itt esik ki egy csavar, hol ott . .

Francia TŐKÉSEK jelmondata: PISZKOS HÁBORÚ=TISZTA HASZON

Angol - amerikai együttműködés

— Most közösen megkeverjük, jó? Fogd meg te is jól a kanalat!

— Na ja! De azért csak úgy keverem, ahogy én akarom! . . .

Igen sürgős

Kártyaparti egyenlő tétekkel

— Most felteszem a Vogeler becsületét. Mit teszel fel ellene?
— A Sanders becsületét!

Költözködnek . . .

Két tisztviselő találkozik a délutáni órákban az utcán.

— Szervusz, hogy vagy? — kérdi az egyik.

— Szervusz öregem, sietek az irodába, — feleli a másik.

— És hol van a hivatalod?

Mire a másik felvonja a vállát:

— Annyi biztos, hogy délelőtt még a Sas utcában volt . . .

Panni mondásaiból

Panni mindössze két és féléves, de máris valóságos humorista. Angyali kis kölyök és természetesen a háztömb kedvence. A napokban reggel, mikor felébredt, sirós hangon panaszolta az anyukájának:

— Ma nagyon josszat álmodtam, mami.

— Mit álmodtál drágám? — kérdezte az anyukája.

Panni fájdalmas sóhajjal felelte:

— Azt álmodtam, hogy jó voltam . . .

Vidéki kolbász

Olykor, ha estefelé elcsendesedik a környék és azt hallom valakitől, hogy csak a vidéki kolbász az igazán jó, gúnyos kacagásom messzire elhallik.

Az a nézetem ugyanis, hogy a kolbász minémüsége korántsem függ annyira a készítő lakhelyétől, mint attól, hogy mit tesz bele az illető. Városi ember vagyok, de szeretem a vidéket; ha utazom, már Kelenföldnél kinézek az ablakon, legelésző gulyát keresgélve. De mélységesen megvetek minden előítéletet, s így azt is, amely szerint Boriska néni Lacházán sokkal jobb kolbászt tud csinálni, mint a fővárosi — immár évek óta államosított — húsipar.

Mariska néném például éppen nemrégiben kapott három kiló vidéki kolbászt Soponyamezőről.

— Ez aztán a kolbász! — mondta a férje, Zsiga, miközben a csomagot bontogatta — ebben aztán lesz minden, ami belevaló!

És könny szökött a szemébe, sav szökött a gyomrába. Hanem aztán, amikor napfényre került a kolbász! Vastag volt, mint a hurka, olyan apróra volt darálva a bele, mint a fűrészpor, ez még semmi. De úgy meg volt füstölve, hogy füstszag borította el az egész házat s a házmester — kéménytüzet gyanítva — már a tűzoltókat akarta hívni.

Mariska néni levágott egy darabot és megkóstolta.

— Nem soponyai kolbász ez, te Zsiga — mondta és kiköpte a falatot. (Pedig az volt, csakhogy rossz, mint a bűn.)

A néni azonnal felhívta telefonon Mihályékat, az unokaöccsét.

— Misikém — mondta — kaptam kolbászt Soponyáról, de nekem sok. Ha akarod, egy részét átadnám neked . . .

Misi szeme felragyogott. Vidéki kolbász! Tűzrőlpattant, tősgyökeres, kisüstön főtt, soponyai gyesznókolbász! Hálálkodott is.

— Mennyit kaphatok belőle? — kérdezte reszkető hangon, mert az emésztőnedvei máris dörömböltek a gyomorfalán.

— Két kiló kilencven deka az egyik része, azt neked adom, húsz forint kilója.

Este már Mihályéknál bűzlött a kolbász. Jutka, a felesége megkóstolta, aztán telefonált Tercsinek, az unokahugának.

— Tercsikém, kolbászt kaptam Soponyáról.

Sikítás. Mennyit kaphatok? Két kiló nyolcvanat. Azonnal futárt küldött érte, ötvenhat forinttal.

Negyednapra, amikor a kolbász Károly bácsiékhoz került, már csak nyolcvan deka volt. A többit apránkint lekóstolták róla az átutazó-állomásokon. Károly bácsinak már csak tizenhat forintja úszott benne, egyefene — mondta, amikor megkóstolta és kiköpte, — nem érdemes tovább üzérkedni vele.

Befejezhetném a történetet úgy, hogy Károly bácsi odaajándékozta a kolbászt Mariska néninek. Igazságos volna a dolog, de nem volna igaz.

A hetven deka soponyai ugyanis ott száradt el a Károlyék kamrájában a rúdon, két szál remek KÖZÉRT-kolbász vigasztalta jobbról-balról szomorú hervadásában.

Mindebből pedig nem az a tanulság, hogy a vidéki kolbász nem jó, mert attól, hogy a kolbász vidéki, még jó is lehet. A tanulság az, hogy nem az a fontos, honnan jön valaki, hanem az, hogy mi van benne.

Még akkor is, ha csak kolbász az illető.

Tabi László

DUETT

Bevin:
Az én nevem Bevin Ernő,
Churchill úr a te neved.

Churchill:
Elég baj az énnekem és
Elég baj az teneked!

Bevin:
Gyere komám, Winston Churchill,
Igyunk néhány deci bort

Churchill:
Es az angol nép szemébe
Hintsünk néhány tonna port!
Háború és atombomba,
Ah mely édes víziók!

Bevin:
Ettől döglik az angol légy,
Ertjük mi a csíziót!

Churchill:
Két párt, ámde egy cél hevít,
Hogyha jól megfontolom!
Megcsókolhatsz Bevin komám,
Ott, ahol én gondolom!

Bevin:
Londonban vagy Manchesterben?
Mindegy, hogy hol gondolod,
A megértés, Churchill komám,
Mindenképpen nagy dolog!
Konzervatív, munkáspárti,
Liberális azonos,
Merthogy belül, Churchill komám,
Mind azonos fazonos,
Mindegy, hogy a képviselő
Barna avagy szőke lesz,
Az, amit mi kiszolgálunk,
Mindenképp a tőke lesz!

(gm)

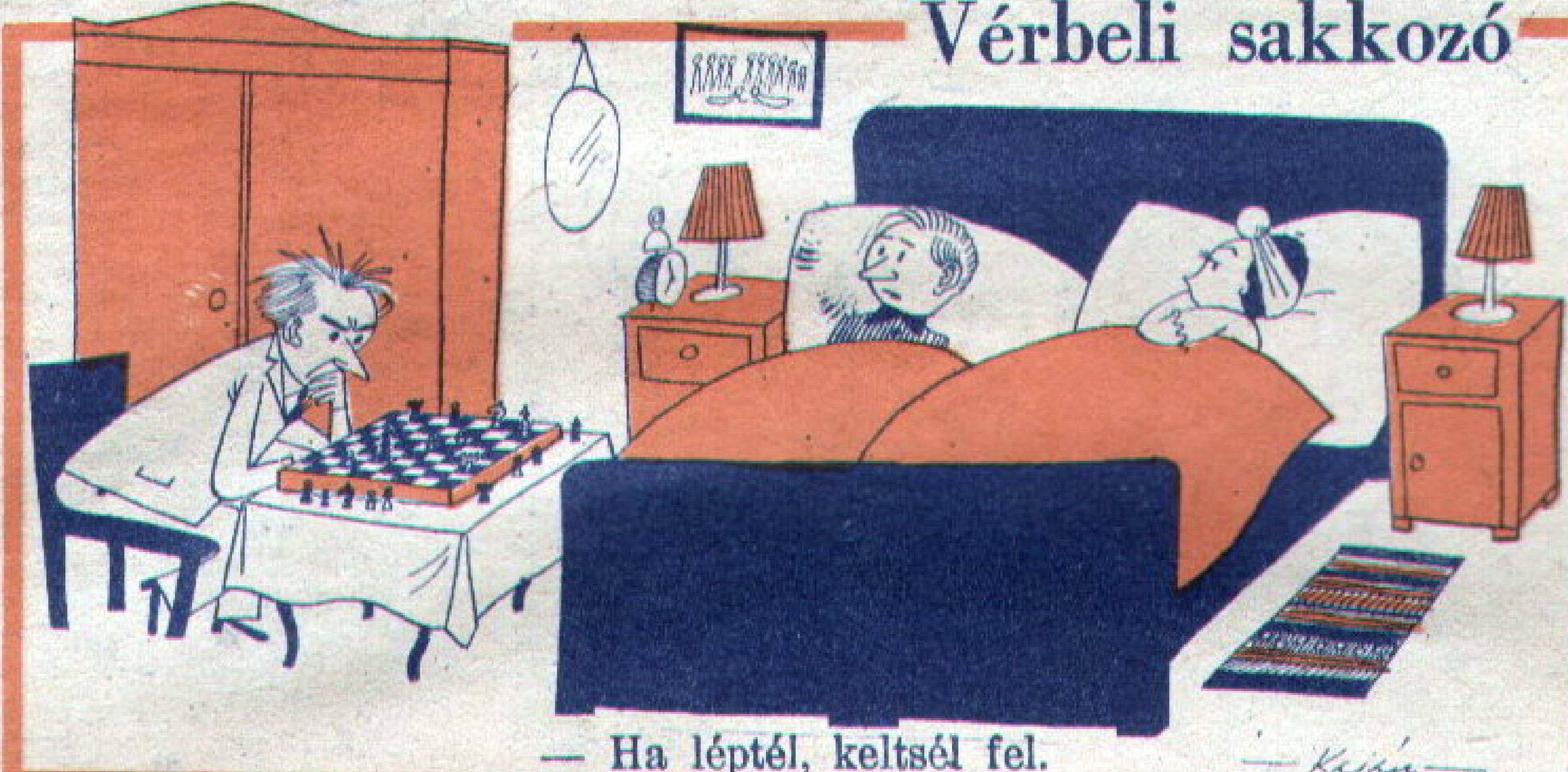
A lengyelkápolnai ITÉLET után

— Nézd csak Zsírosékat! Ennyire lesujtotta őket a gyilkosság?
— Dehogy a gyilkosság! Az ítélet!

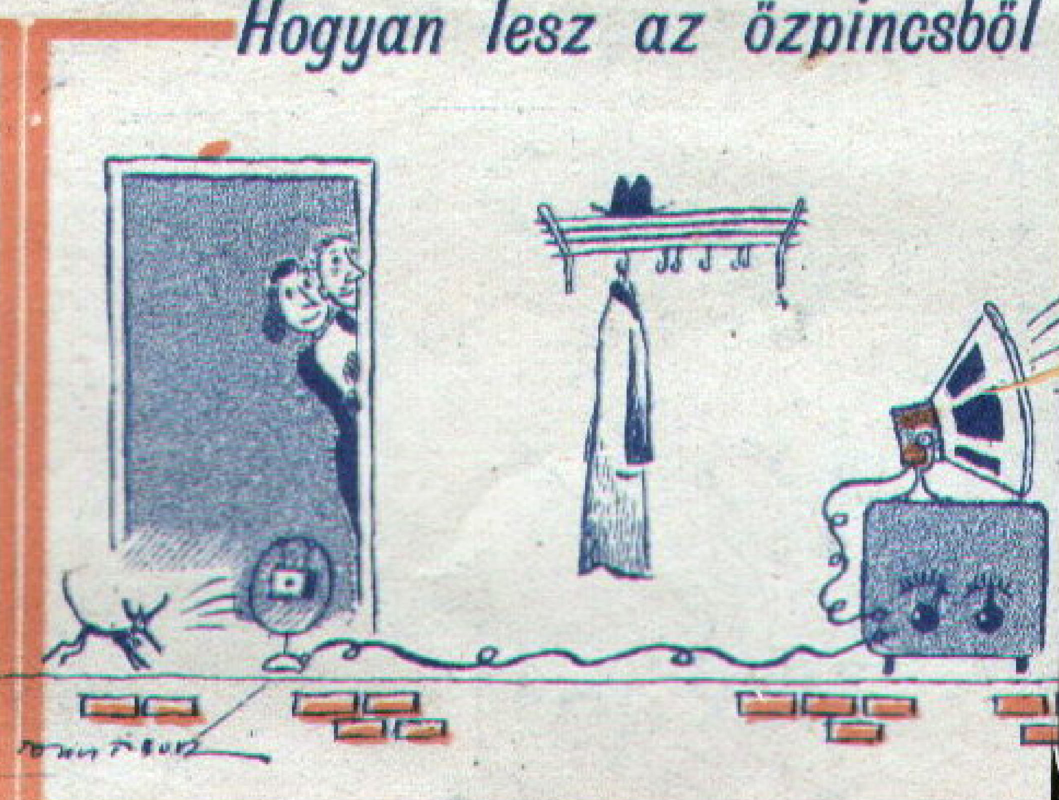
[redacted]

Vérbeli sakkozó

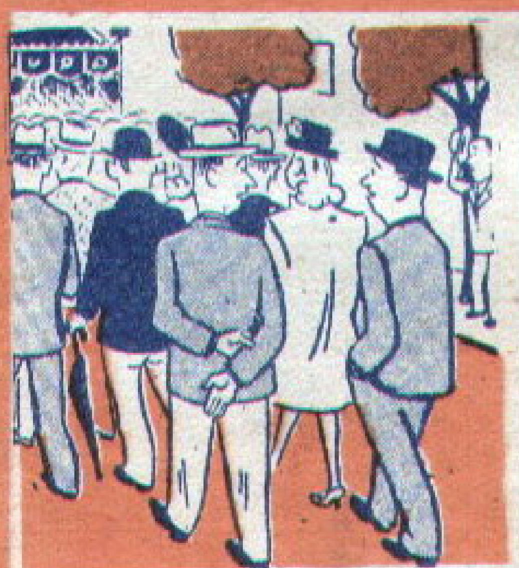

— Ha léptél, keltsél fel.

Hogyan lesz az özpincsből [redacted]

Párbeszéd egy temetésen

— Senki sem tudja, miért halt meg...
— Azelőtt meg senki sem tudta, miért élt...

Helyszíni közvetítés a világbajnokságról

— Alig tudok szóhoz jutni ettől a remek kilátástól!

Amerikai katonai tanácsadók érkeztek Belgiumba

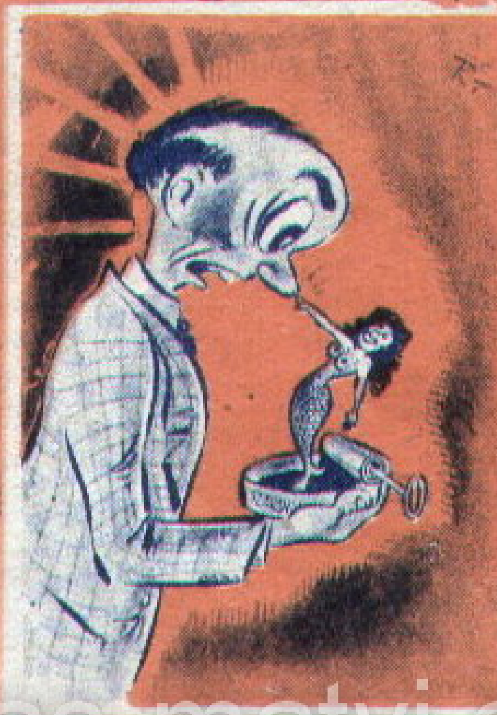
— Könyörgöm, tessék már abbahagyni a katonai tanácsadást.
— Ugyan néni, hiszen ott még ép házakat látok!

Nehéz ügy

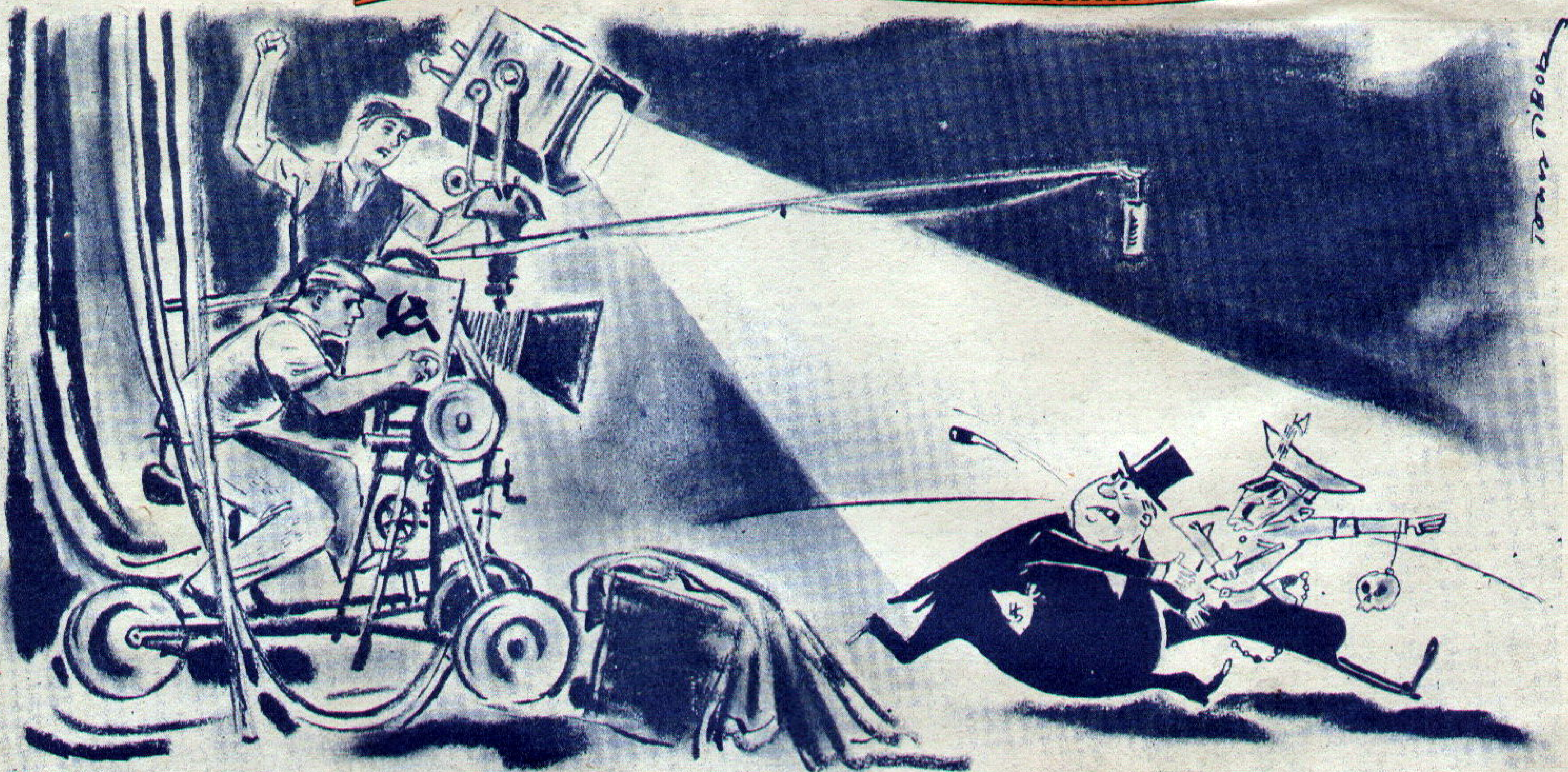

— Mama, az Aladár el akar hagyni. Bezártam a spejzba, de most nem tudom, mit csináljak vele.

Ez aztán a meglepetés

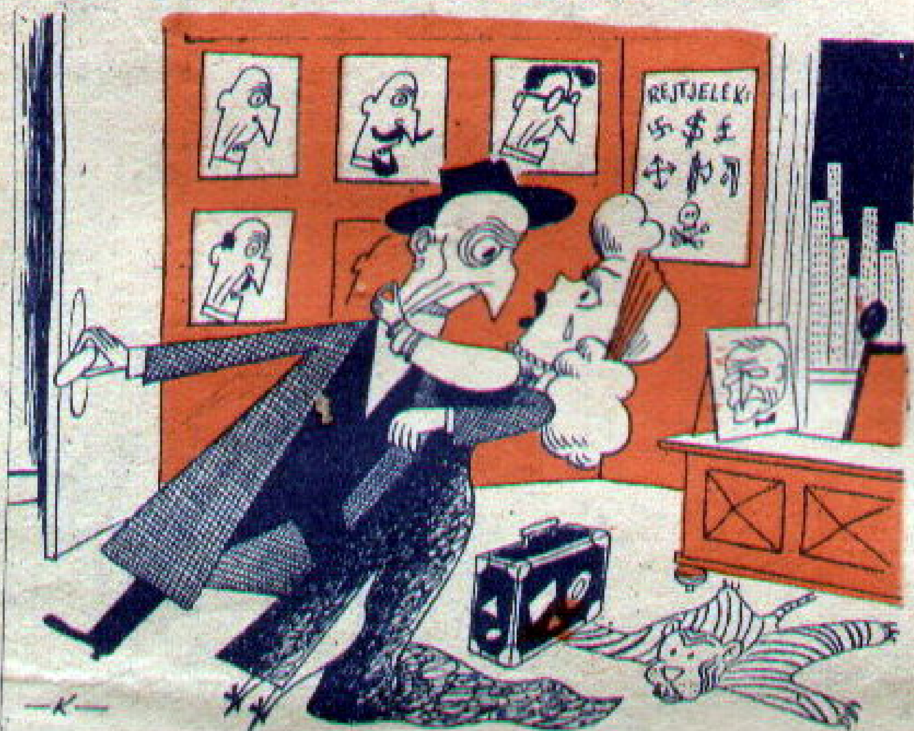

30 éves a SZOVJET FILM

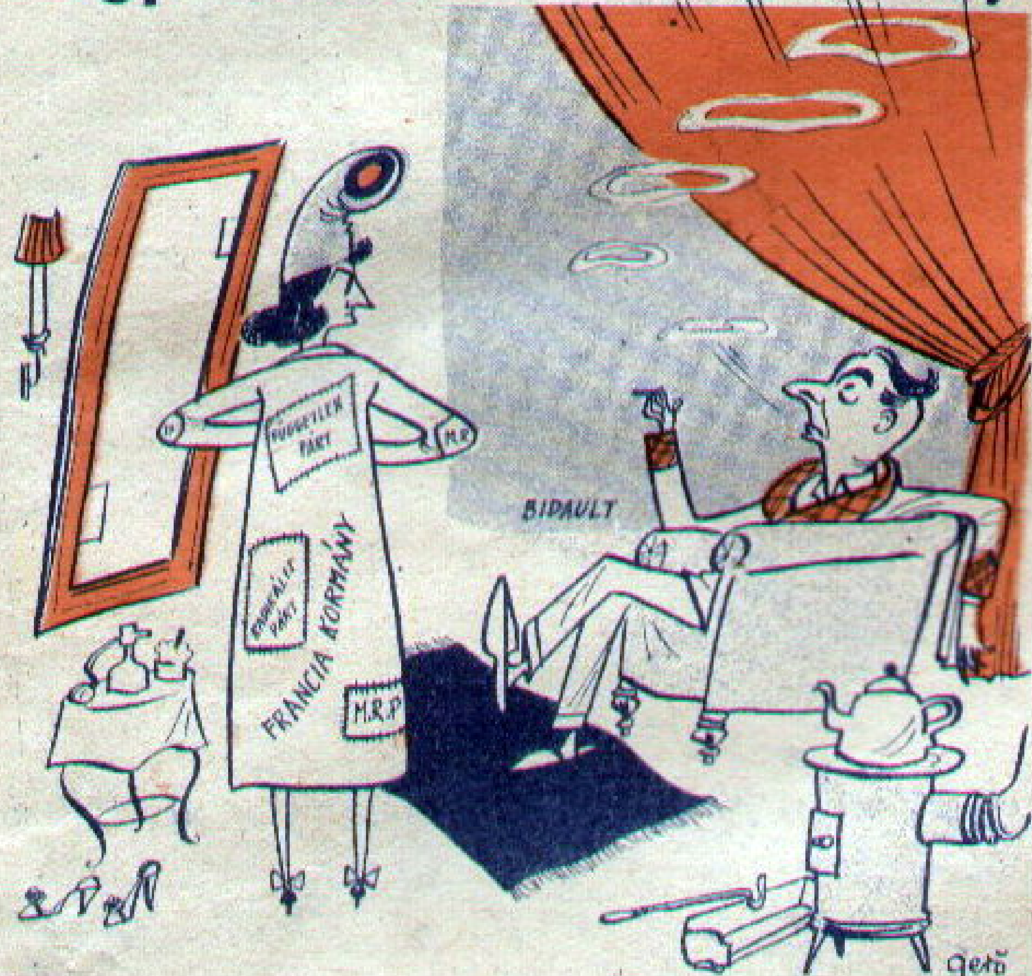
— Ez a reflektor harminc év óta mindig ránk világít . . .

A Rákosi-beszéd után

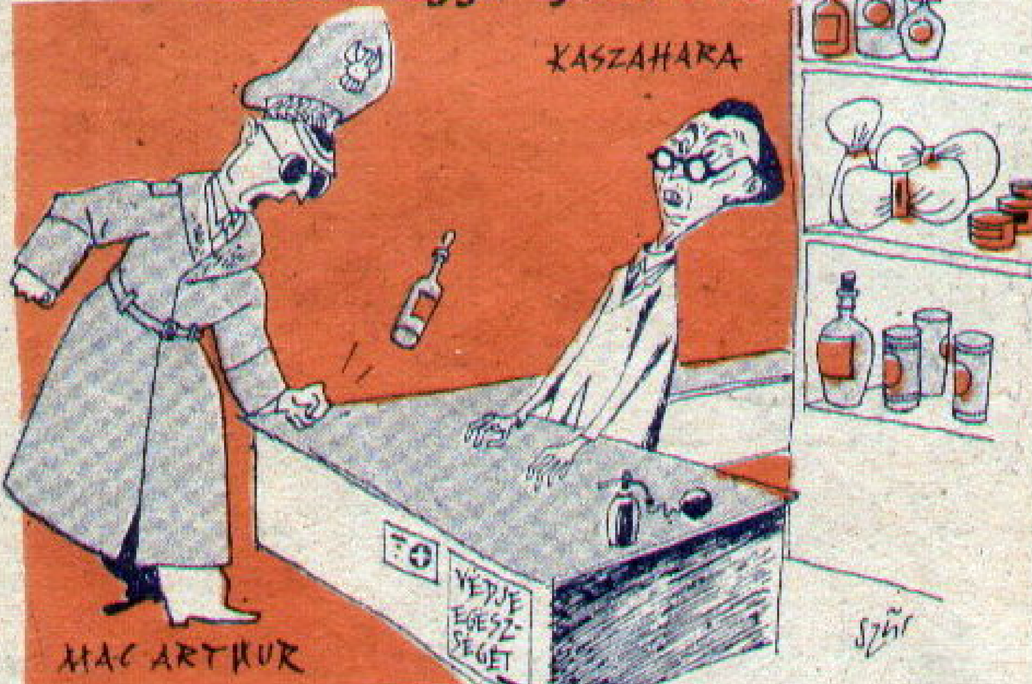
Amerikai kém: Hát szervusz anyukám, engem most Magyarországra küldenek kémkedni . . .
Feleség: És mikor jössz vissza?
Amerikai kém: Tíz-tizenöt év múlva. Attól függ hogy mennyire ítélnek.

Megfoltozták a Bidault-kormányt

Marianne: Igazán vehetnél már nekem tavaszra egy új kabátot, most nagyon hordják a vöröset!
Bidault: Amíg velem vagy összeházasodva, nem kapsz újat!

Illatszertára van Tokióban a bacillus-háború egyik főbűnösének

Mac Arthur: Nahát, ez felháborító! Maga vacak pacsulikra pazarolja el a tehetségét?

Az erős férfi és a gyenge nő

Férj: (Az ujságból feltekintve): Mi van a vacsorával, fiacskám?

Feleség: (Asztalterítés közben): Azonnal meg lesz szivecském. Tudod, hogy öt órakor jöttem haza a munkából.

Férj: Na és? Most nyolc óra!

Feleség: Igen, de azt is tudod, hogy Pannikánk meghűlt és priznicet kellett adnom neki, Pistikével átvettem a holnapi leckéjét, begyujtottam a fürdőszobában és az edényeket is el kellett mosnom.

Férj: Ti nők mindenből olyan nagy ügyet csináltok. Én elvégeztem volna egy félóra alatt.

Feleség: (Enyhe iróniával): Ha elvégezted volna, akkor már kész lenne a vacsora.

Férj: Bennetek nőkben nincs semmi önkritika. Azt csak beláthatod, hogy a priznic nem férfias munka?!

Feleség: De takarítanom is kellett. Tudod jól, hogy reggel csak hevenyészve hozhatom rendbe a lakást, mert nyolcra munkába kell mennem.

Férj: Én ta'án nem vagyok nyolctól—ötig az irodában? És különbenis megbocsáss, de a takarítás igazán nem férfias munka.

Feleség: Azért segíthetnél, drágám.

Férj: Ti nők, mindent a magatok kicsinyes szempontjából néztek. Elfelejted, hogy fáradékony vagyok és, hogy a fejem megfájdul a fizikai megerőltetéstől. Egyébként ne feledd, hogy holnapután előadást kell tartanom a haladó értelmiség feladatairól.

Feleség: Dehogy felejtem el. Hiszen a felét már meg is írtam.

Férj: Nagy művészet! Hiszen a főbb vonásokban elmondtam neked az előadásom lényegét. Talán a gépelés aprólékos munkájával is én bibelődjem? Különben is a gépeléstől szúr a hátam és görcs áll az ujjamba.

Feleség: Bocsáss meg kedvesem, de nemcsak gépeltem, hanem magam fogalmaztam is az előadás szövegét.

Férj: Ti nők mindjárt felfujjátok, ha valamit csináltok. A fogalmazás is csak részletmunka. Csak azért nem diktáltam le neked a kész szöveget, mert, mint te is tudod, érzékenyek a hangszálaim, és ha sokat beszélek, köhögési rohamot kapok. Különbenis a férfi feladata, a nagyvonalú elgondolás.

Feleség: Igen, de egyik-másik pontban az elgondolásod is helytelen volt, és ha jól emlékszem ezt be is bizonyítottam neked.

Férj: Hát mi vagyok én? A férfi is csak ember. Egyszer én is tévedhetek. De ti nők, mindig csak a más hibáit látjátok. Egyébként remélem, mára elkészülsz a gépeléssel?

Feleség: Csak holnapra, szivecském.

Férj: Mi az, hogy holnapra? Ti nők mindent csak halasztgattók.

Feleség: Ma vacsora után ki kell mosnom a fehér ingedet és meg kell varrnom a nyakkendődet, hogy az előadásra rendben legyen.

Férj: Hallatlan! Hát még az sincs meg? Így jár az ember, ha gyönge nőkre bízza magát!
(Megvető mozdulattal odébbtolja a terítéket és igazságának férfias és fölényes tudatában ismét olvasni kezd.)

Cs. E.

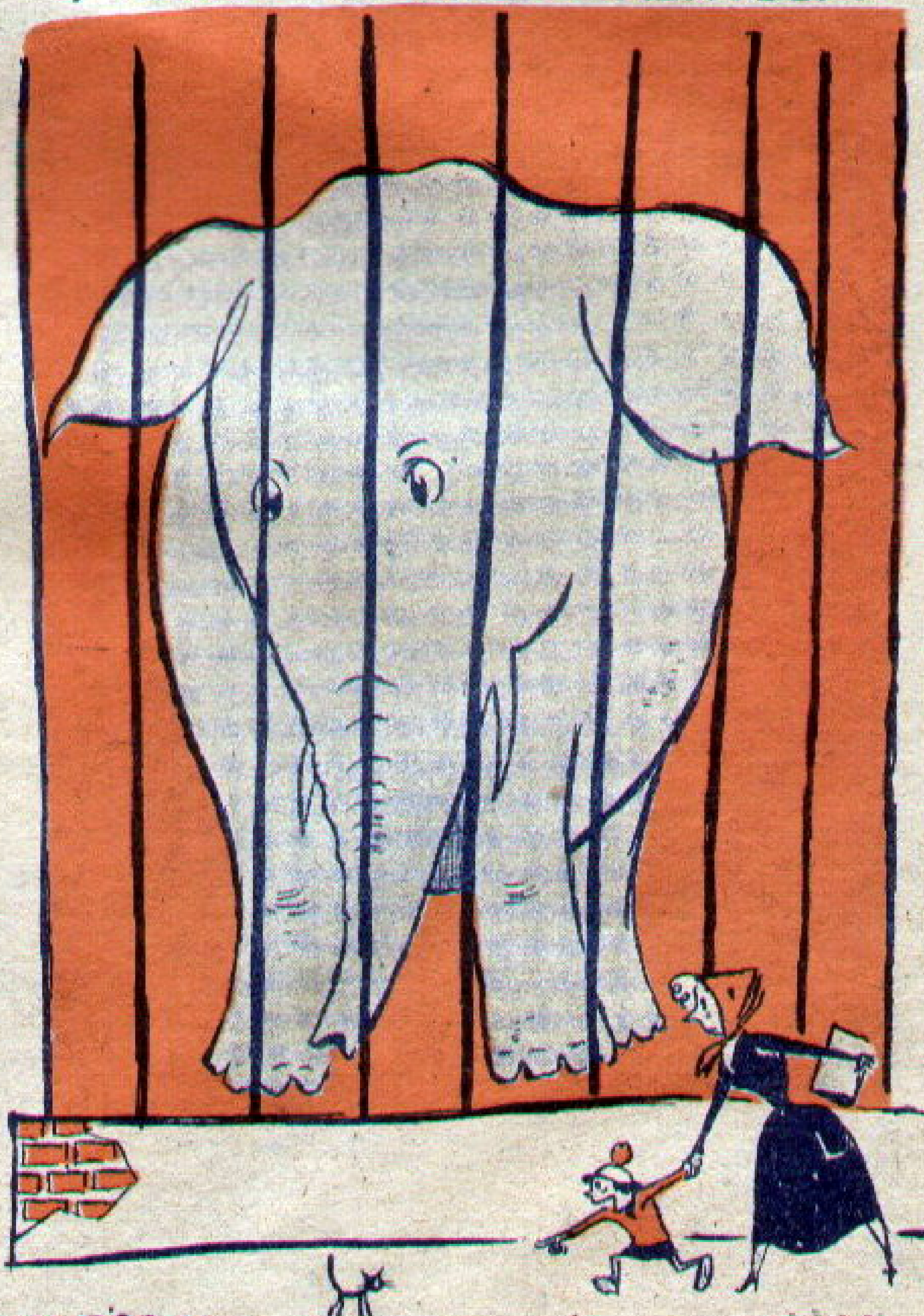
Nem birta ki!

avagy az amerikai Szabadság-szobor levonja a konzekvenciát.

(Krokodil, Moszkva)

GYEREK AZ ÁLLATKERTBEN

— Nézd anyu, egy kiscica! . . .

Kulturfront

Gádor Béla:

Gondolatok egy kölcsönkönyvtárban

Néhány héttel ezelőtt Ottilia néni, idős és beteg nőrokonom megkért engem, mint a család irodalmi tagozatának legkiemelkedőbb tagját, hogy betegsége tartamára lássam el könnyű, szórakoztató olvasmányokkal. Legegyszerűbbnek véltem, ha beiratkozom egy kölcsönkönyvtárba s evégből felkerestem egy ilyen műintézetet, amely a VII. kerület egyik mellékutcájában terül el. Az egész kölcsönkönyvtár egy körülbelül háromszor négyméteres piszkos és hideg helyiségből, néhányszáz használt könyvből és Beléndek Rezsőből áll. Megismerkedésem Beléndek úrral feszes, de udvarias formák között ment végbe. Kölcsönösen üdvözöltük egymást, majd közöltem beiratkozási szándékomat s megkérdeztem, van-e a könyvtárkának katalógusa.

— Nincs — mondta Beléndek és egyébként nyájas, kövérkés arcán felhő suhant át. — Éppen most van felülvizsgálat alatt. Nem tudom, megint mit akarnak, minden rendes könyvet elvisznek.

Sóhajtott egy csenpet és diszkrétet s alulról felfelé rám sandított, hogy mit szólok ehhez.

— Ilyen az élet — mondtam diplomatikusan, — Mikszáthja van?

— Mikszáth nincs, — szólt kissé sértődötten. — Megyeri Sári van, meg Földi Mihály, meg Török Rezső. Vaszary Gábor. Ma már nem olvasnak Mikszáthot az intelligens népek. Modern könyveket olvasnak. Vigyen Körmendit. Boldog emberöltő. Nyolcszáz oldal, csupa irodalom. Vagy Gulácsyt. Történelem van benne, meg szerelem.

Fiatal lány perdül be a boltba, lecsap egy könyvet a pultra.

— Klassz volt, Beléndek úr, csak sok helyen unalmas. Azért néha jókat nevettem neki. Sok benne a filozófia, azt nem szeretem.

Beléndek úr diadalmasan nevet és felém mutatja a könyvet.

— Hukszlej, „Szép új világ". Persze, hogy sok benne a filozófálás. Hukszlej egyetemi tanár volt, az apja is az volt néki. Szeret filozofálni Nem baj. Aztat átlapozza az ember. Szép új világ. Hát igen. Majd lesz az is egyszer.

Újból felém sandít. Arcom kőezobor. A kislány mocorog.

— Adjon valami jó szerelmeset Beléndek úr...

A tulaj felkap egy könyvet és huncut mosollyal átnyújtja. Odanézek. „Évák Ádámlesen", írta: Dárdayné, Keömley Ibolya. Klassz könyv lehet. Biztosan jókat lehet izgulni neki. A kisasszonyka elégedetten elkotródik, Beléndek úr cinkos mosollyal rámkacsint. Arcom az egyiptomi szfinkszé. Beléndek úr arcán átsuhan a felismerés, hogy „nehéz fiú" vagyok. Sóhajtva felém fordul:

— Önnek lesz a könyv?

Megmagyarázom, hogy a könyvet beteg nőrokonom részére akarom kikölcsönözni, de ezzel nem elégszik meg. Megkérdezi hány éves az illető és mik a különös ismertető jelei.

— Ötvenéves özvegy — mondom — középmagas és műfogsora van.

Habozás nélkül kiránt egy vastag könyvet az előttefekvő csomóból. Berend Miklósné. Lázálom. Megkérdezem, biztos-e abban, hogy ez jó lesz. Halálra sebzetten felordít:

— Ez? Nézze meg uram, milyen gyűrött, milyen koszos ez a könyv. Lehet egy rossz könyv ilyen? Ezt már az egész utca többször elolvasta. Bár lenne belőle vagy száz példányom. Hogy Berendné jó-e? Nevetséges.

Megvetően elfordul tőlem. Közben a kis üzlet megtelt, itt is, ott is kaparásznak a könyvek között, de tanácsért mindenki Beléndek úrhoz fordul, aki elemében van. Nem néz rám, de érzem, hogy nekem játszik:

— Hallgasson rám, nagyságos asszony, ezt vigye és semmi mást. Beléndek Rezső még senkit sem csapott be. „Az ártatlan szerető". Szórakoztató, könnyű, izgalmas. Az egész második rész egy ágyban játszódik.

— Gyilkosság van benne?

— Gyilkosság? — Beléndek pokoli kacajt hallat. — Négy gyilkosság van benne. Nem. Öt. Vigye csak nyugodtan, hálás lesz nekem.

Ezalatt én a polcokon lévő könyveket nézegetem. Elég jó az arány: Tíz Bromfieldre öt Cronin és négy Vicki Baum esik. A legtöbb nevet nem ismerem. Angol és amerikai nevek, ilyenek: W. C. H. Mason. Megpróbálok beleolvasni; találomra kinyitok egy-egy könyvet. Ilyeneket olvasok: „Az egész fedélzet sikamlós lett a vértől.." „Addig szorította a lány hófehér buja nyakát, míg élet volt benne." Szegény Ottilia néni, belehal ebbe a kölcsönkönyvtárba.

Közben egy sárgahajú hölgy nyafog mellettem.

— Már mindent olvastam... Beléndek úr, jó ez a Mógam?

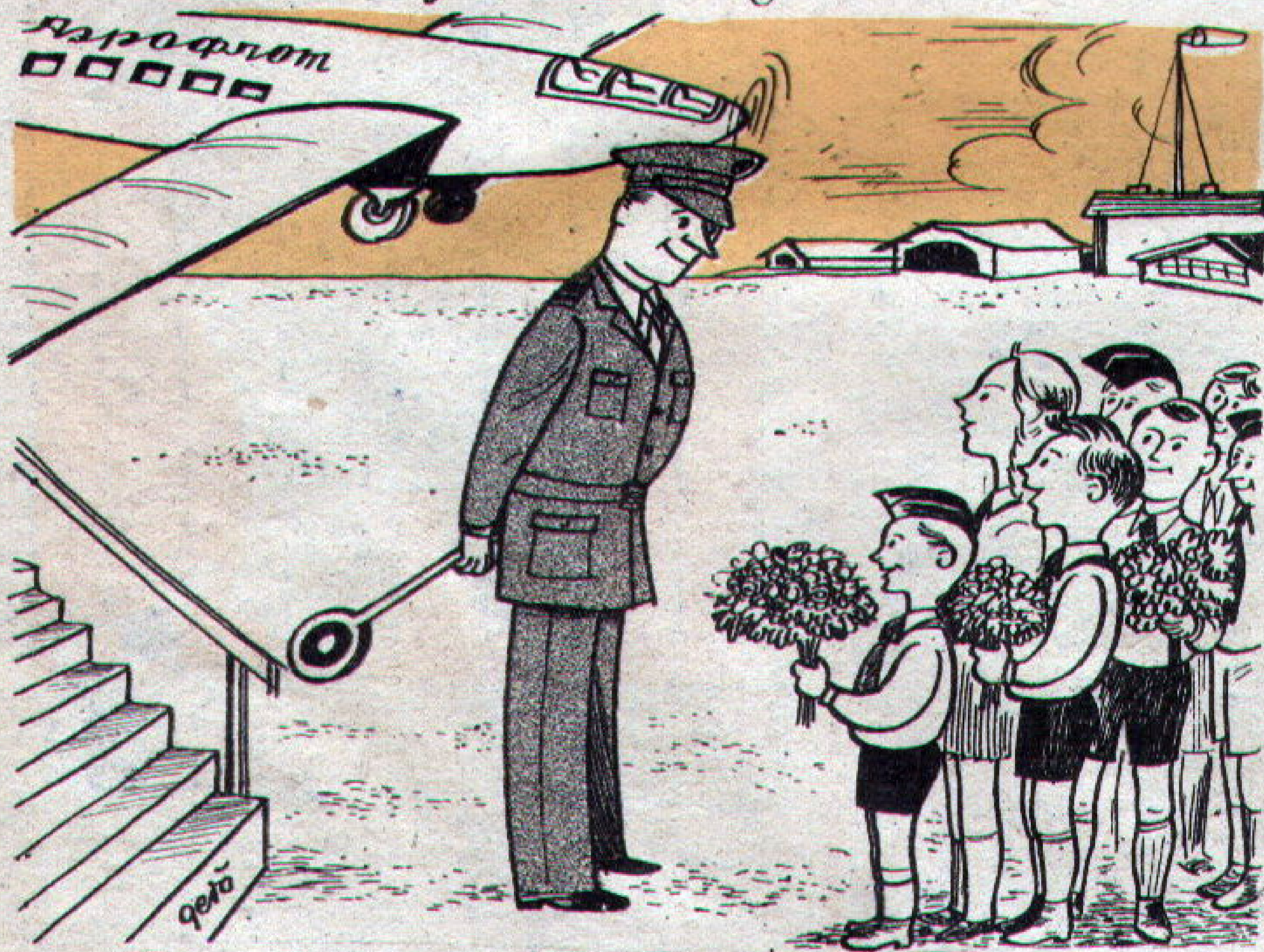
— Remek. Mógamnak van a legjobb stílussa. Érdekes irodalmi vitám volt tegnap a Balskónéval. Ő azt mondta Cronin a legjobb író a világon, én azt mondtam Mógam. Ön szerint ki a legjobb író? — fordult felém hirtelen agresszíven.

— Gorkij — mondtam. Halálos csend ült a kis boltra. Nem fordultam meg, de az összenézést éreztem a hátam közepében. Rövid szünet után megszólalt Beléndek úr kissé rekedten:

— Vigyen szovjetkönyvet nagyságos asszony. Vannak jó új szovjetregényeim is, vigyen olyat...

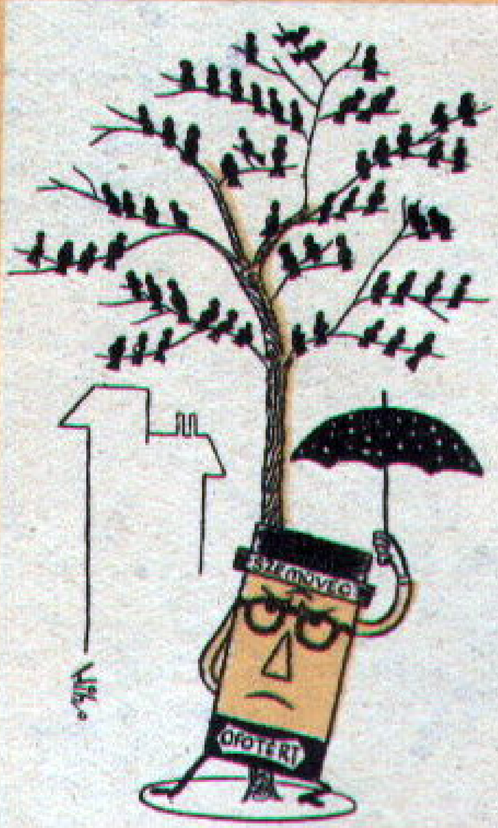
A döbbent csendben szinte hallani lehetett, amint a szú csámcsogva falja az amerikai regényeket. Valahonnan előkotortam egy Walter Scott regényt és sietve távoztam. Azóta Ottilia néni a szomszéd takarítónőjével cserélteti a könyveit. Úgy hallom, hogy erősen romlik az állapota. Éjjel segítségért sikoltozik, hogy rablók vannak az ágya alatt, nappal pedig kifesti a száját és kacérkodik a szomszéd fűszeressel. Beléndek úr pedig panaszkodik rám az egész utcában, hogy fogalmam sincs a kultúráról. Azt sem tudom, milyen könyv kell egy ötvenéves beteg özvegyasszonynak, aki már kétszer elvált. Mert azt csak ő tudja, Beléndek Rezső, aki már harminc éve terjeszti az utcában a magyar kultúrát.

Szovjet küldöttség érkezett

— Ti mire vártok itt, gyerekek? Hiszen akik érkeznek, azok felnőttek!
— Igen, de mind uttörők!

Védekezés

Mit csináljon szegény?

— Miért olvassa maga a Mein Kampfot, Truman úr?
— Mert még nem volt időm, hogy jobb fasiszta könyvet írjak magamnak...

Ebben is van formalizmus

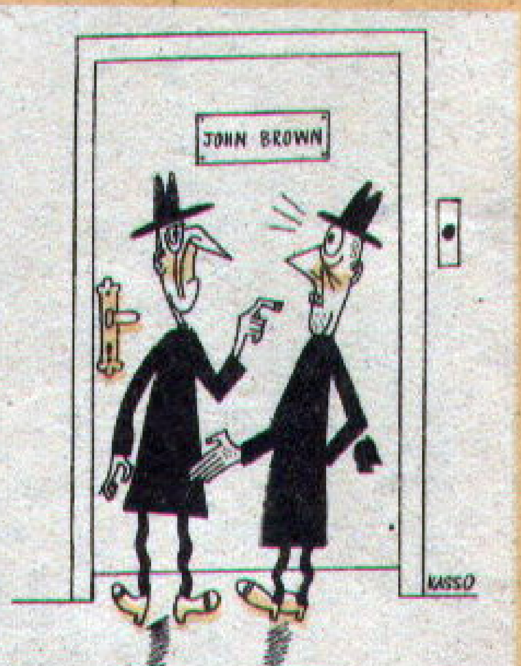
— Mit akarnak kifejezni a maga képei, művész úr?
— Az önök eszmevilágát, Sir!

Olcsóbb lett a víz a peremkerületekben

— Nézd, mama! Azért mert a víz olcsóbb, még nem kell pazarolni!

Londoni éhség

— Miért nem csengetsz?
— Fölösleges. Kopog a szemem.

A NEWYORKI KINAI NEGYEDBEN

— Miért olyan büszke maga a sárga rokonaira?
— Mert vörösek.

Telefonsztrájk az USA-ban

Kulákkal nem kötnek termelési szerződést

Zsirosné: Megkótyult kend, hogy ilyen maskarába öltözik?
Zsiros: Szeretnék termelési szerződést kötni és azt akarom, hogy minél szegényebb parasztnak nézzenek.

Bachnyov és Kosztyukovszkij:

A hatáskör

Egy szövetkezeti fiókban,
épp az ajtónál, álldogált
egy szekrény, — tudja ég: mióta! —

„Ne legyen útban már tovább!"
— szólt a portás, — „csak lom e holmi!"

s a folyosóra kezdte tolni,
hisz' senkinek sem kellett
szekrény az ajtó mellett.

Ám a főnök nagyon pedáns volt
s mintha lábának vetne gáncsot
e látvány, megtorpan s sziszeg:

„Hát a szekrényt hová viszed?"

„A folyosóra kitolom"
— szól a portás, — „mert buta lom,
csak útban van itt ez a bútor.
Nincs szükség rá, viszem az útból."

„Nagyon helyes ... és persze nékem
nincs kifogásom ellene,
ám a Központtól mindenképpen
engedélyt kérni kellene."

A központi főnök egy teljes
órát tűnődött:
mi a helyes?

Aztán még egy nem-teljeset
töprengett át:
mi helyesebb?

„Én nem ellenzem" — így szólt végül
mindent latolva-mérve ő, —
„de az igazgatóság nélkül
nem dönthetek, ez érthető."

Az igazgatóság viszont
minden kis részletet kibont:

„Jó eszme ez, szép tervezet ...
ám semmi jóra nem vezet,
ha mirnix-dirnix hajtjuk végre,
a státuszkvót így dobva félre.
Szűrjünk át mindent m é g e g y bölcs főn:
a vezérigazgató döntsön!"

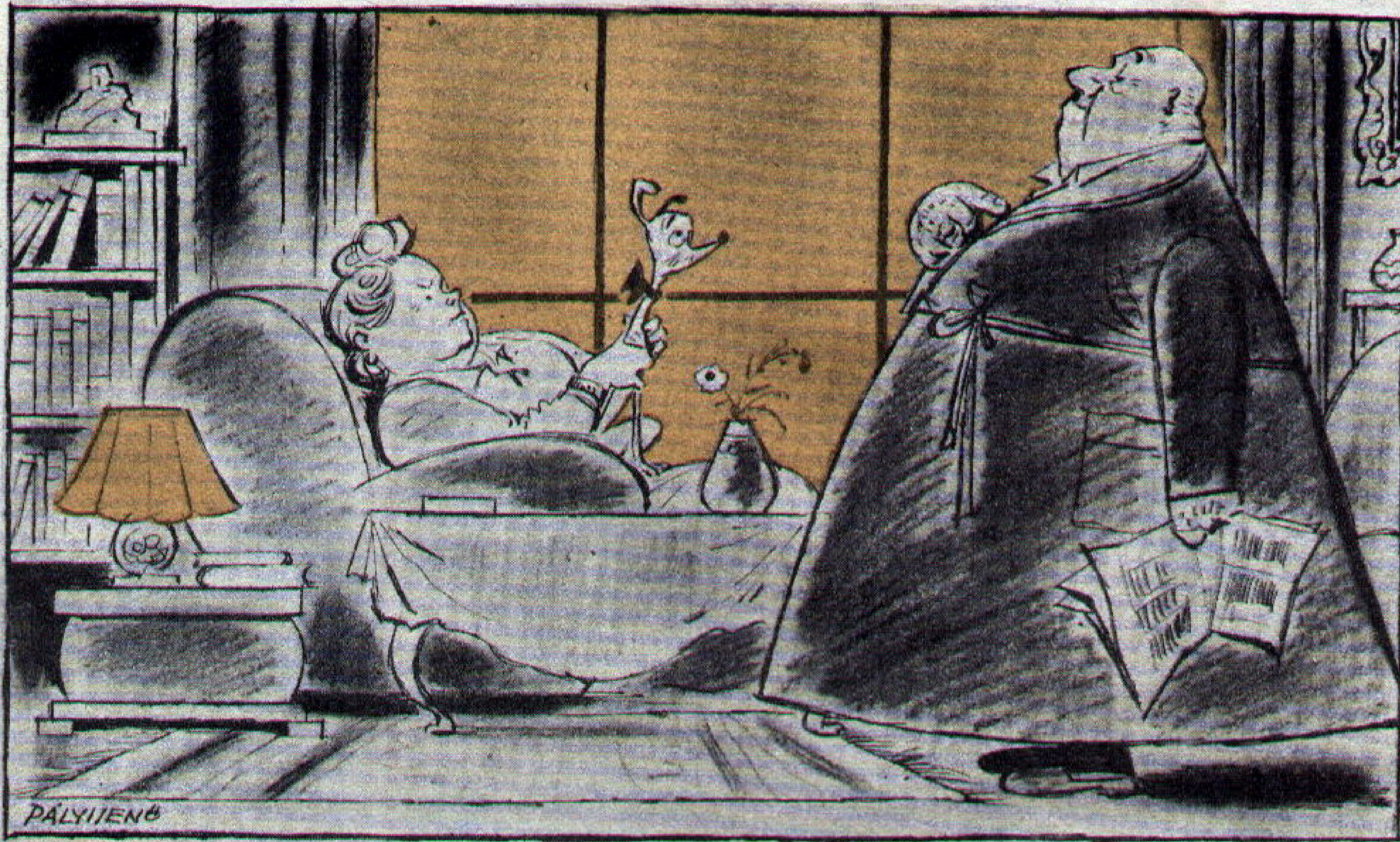
A vezérigazgató máris
így szólt:
„Csűrni, csavarni kár is,
nem vetek el egy fölvetett
kifogástalan ötletet.
Ám a szekrény új terepét
meg kell tárgyalnunk v e l e még ..."

„Kivel?" — kérdezték karban mind. —

„Azzal, kinek alkalmasint
hatáskörébe vág:
a portással tehát!"

Fordította: TÓTH ESZTER

EGY BUDAI VILLÁBAN

— Mit szólsz hozzá, mama, Szabó Jancsi sztahánovista-kiküldött lett!
— És miért vagy rá olyan büszke?
— Hát nem én zsákmányoltam ki tizenöt éven át?

Nem kell bedőlni

Mars: Mi az? Maga a háború ellen dumál?
Uncle Sam: Ugyan menjen maga kis naiv! Halandzsa az egész ...

Ami nyugaton elismerésre méltó

— Elismertük Bao Dait, Ernie?
— Hát hogyne. Írásban igazolta, hogy gazember és a népe nem akarja.

Hangtalan Heti Híradó

Úttörő-fogkefék kerülnek forgalomba Konok Peti néven. A név jó, de ha egy fogkefét Konok Petinek neveznek, minek kéne nevezni Trumant és Achesont?

Hatalmas békeakciót indítottak a művészekből álló bizottságok. Ez az angol munkanélküli azon töpreng, hogy mint koplalóművész résztvehet-e a mozgalomba.

Egyre szaporodnak a telefonelőfizetők — írják a lapok. Ennek a telefonelőfizető néninek tegnap hármas ikrei születtek.

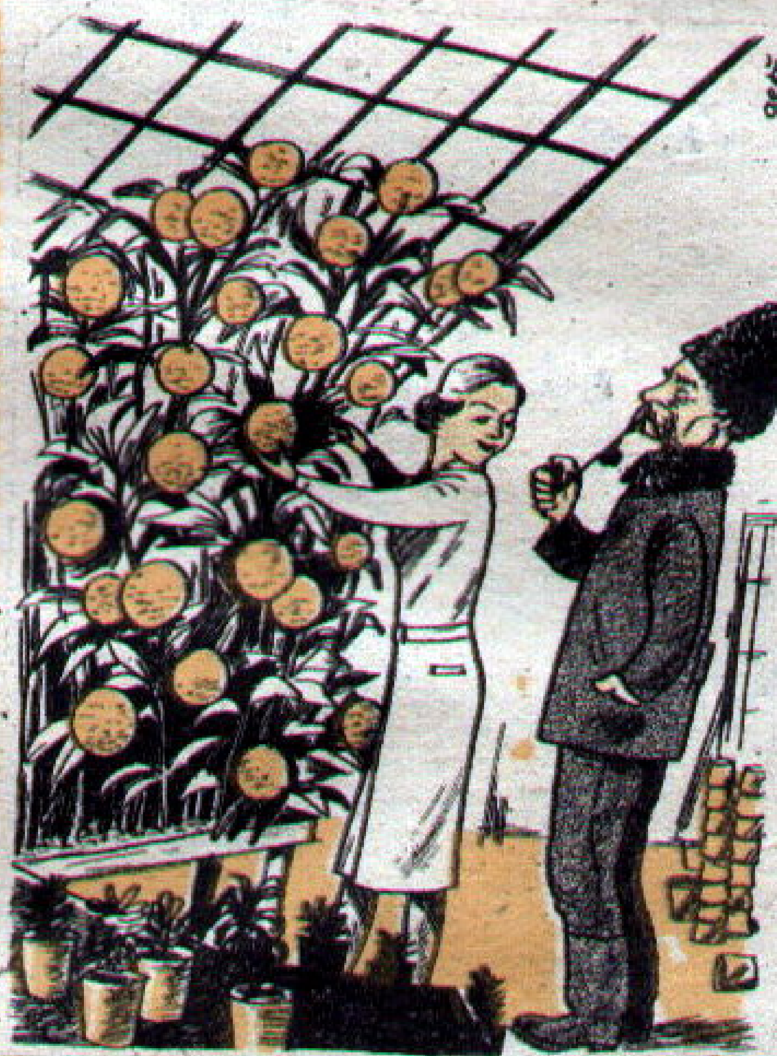

Hogyan duzzad a létszám ...

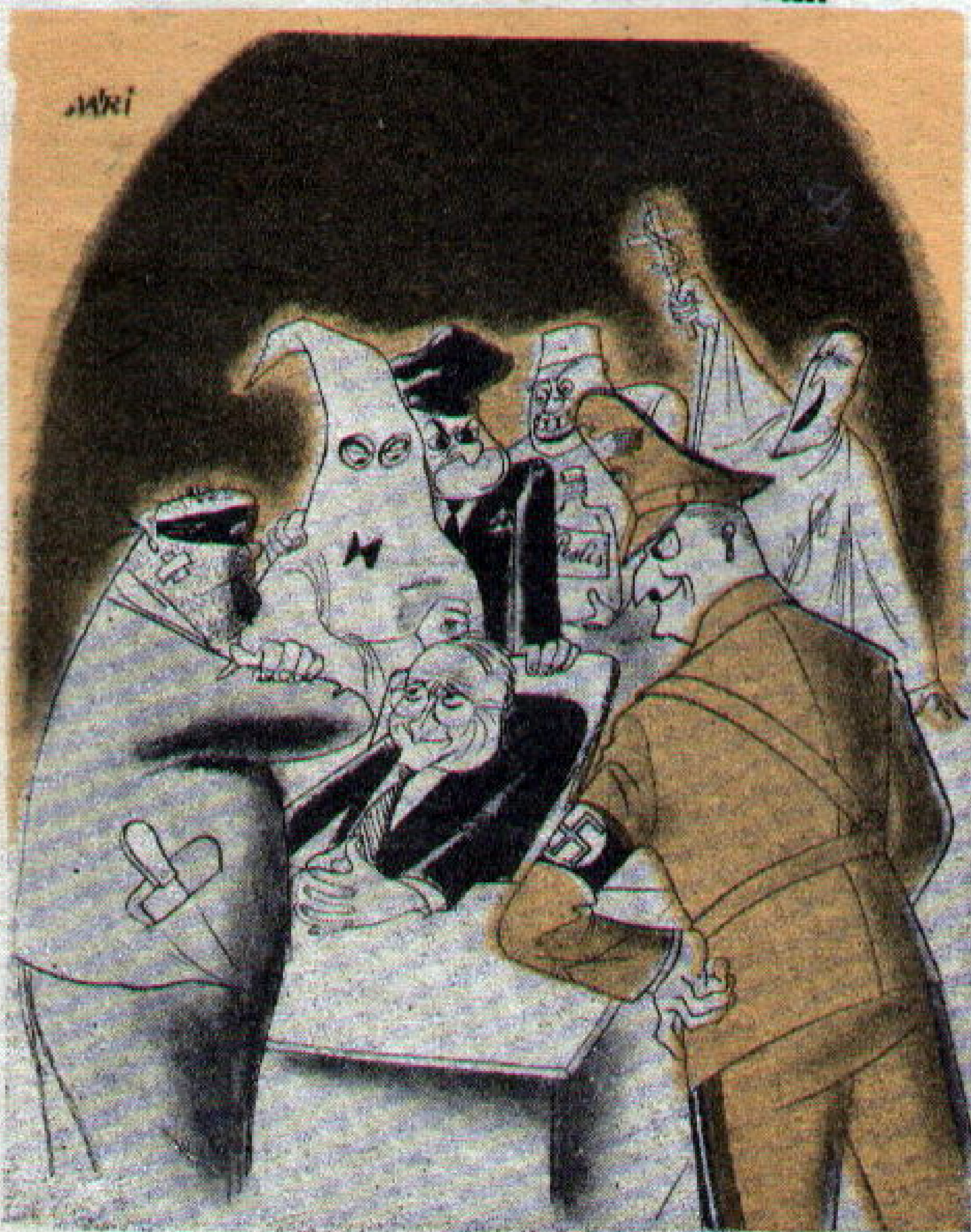
— Ez az akta nincs rendben, erre tizennyolc aláírás kell!
— Dehiszen csak tizenhatan vagyunk ebben a hivatalban.
— Nem baj, akkor még felveszünk kettőt.

Narancstermelés Eszterházán

— A herceg bizony nem narancstermeléssel foglalkozott!
— Hát mivel?
— Semmivel.

Nyolcszáz faji és nemzetiségi gyűlöletet szító egyesület az USA-ban

Képünk Truman elnököt és az agytrösztjét ábrázolja.

Ludas Matyi azt üzeni

B. S., Bpest. Ön védelmébe veszi a legutóbbi számunk második oldalán „szereplő" típusnadrágot, mert cikkünket úgy értelmezte, hogy mi abban az egyébként nem létező szövetkezet készítményét alábecsüljük. Felhívjuk figyelmét arra, hogy az említett írásban kifejezetten használt nadrágról van szó, márpedig egy használt nadrág minéműségéért sem a készítőnek, sem a szerkesztőségnek felelősséget vállalnia nem kell. Mindenesetre köszönjük, hogy soraival felkeresett minket és sajnáljuk, hogy nem egészen precíz meghatározásunkkal a félreérthetőség hibájába estünk. Üdvözöljük.

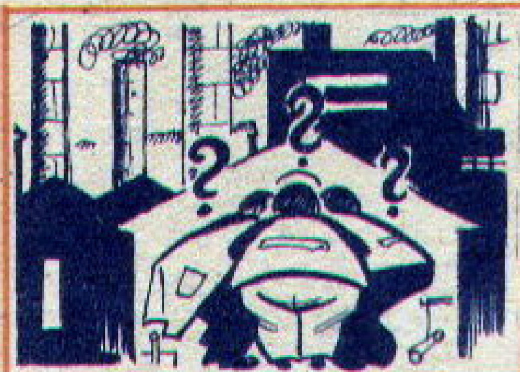
Turkai L., Bp. Ez az írás még nem mutat semmit. Sokat kell tanulnia és fejlődnie.

A. J. Sz. A beküldött ötletet nem használhatjuk.

Ludas Matyi
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA.
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ.
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda N. V. offset-körforgógépén, V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Ludas Matyi a KISTEXT-ben

Egyszer volt, hol nem volt, valahol a Kisbudapest határán túl, ott ahol a kurtafarkú malac túr, és ahol a munkás az úr, volt egyszer egy nagy-nagy gyár. Ez a gyár majdnem akkora volt, mint a Kispesti Textil vagy talán még annál is nagyobb. Nahát aztán ebben a gyárban szorgalmasan szőttek-fontak éjjel-nappal és volt ebben a gyárban egy kicsike kis műhely, úgy hitták: újító

műhely. Ezt a kis műhelyt maguk fabrikálták a derék újító munkások, büszkék is voltak ám rá, mint anya a gyermekére, úgy fúrtak-faragtak, újítottak benne, hogy öröm volt nézni, nem is volt ilyen műhely több az egész országban. Mindenki vidám és elégedett volt ebben a takaros kis műhelyben, csak a műhelyvezető arca borult el egyre sűrűbben.

— Herkó páter! — mondta ilyenkor és csúnyán összeráncolta a homlokát. — Nincs esztergapadunk, még akkorka sincs, mint a körmöm feketéje, pedig esztergapad nélkül olyan a műhely, mint a szépasszony haj nélkül.

Így keseregett szegény műhelyvezető, aztán egy szép napon gondolt egyet, útra kerekedett s megkereste az újítási felelőst.

— Szabadság, te Újítási Felelős — köszöntött be az ajtón a műhelyvezető —, szerezz nekünk egy esztergapadot, mert különben kutya eszi meg a májadat!

Nem volt rest az újítási felelős, dehogy is volt rest. Azonnal felpattant az asztalától, becsomagolt magának három hamuban sült

Mese az esztergapadról

Lász, Brandhuber és Boros elvtársak.

szendvicset és elindult nehéz útjára.

Ment-mendegélt, egyik villamosról szállt a másikra s egyszercsak megérkezett a Könnyűipari Minisztériumba. Itt aztán küldözgették őt ide is meg oda is, míg végül egy jóságos tekintetű elvtárs előtt találta magát. Azt mondja neki a jóságos tekintetű elvtárs:

— Megértem én a te bánatodat te szegény újítási felelős, menj el hát szépen a Nehézipari Minisztériumba és kérjél ott szépen engedélyt magadnak.

Ment-mendegélt a derék újítási felelős, el is ért a Nehéziparba, reménykedő szívvel fordult be a kapun, azt gondolta: ami a Könnyűipariban nehéz volt, az talán a Nehéz-ben könnyű lesz. Hát itt azt mondja neki egy tündérszép titkárnő:

— Semmi akadálya a dolognak, csak menj el tüstént a Váci-út 11/b-be, a Jogügyi Osztályba és kérdezd meg, valóban semmi akadálya-e a dolognak.

Ment-mendegélt szegény újítási felelős, el is érkezett a Jogügyi Osztályba, azt mondja ott neki Dr. Bórembuk:

— Ne lógasd az orrod kedves egy pajtásom, eligazítom én a te dolgodat két perc alatt. Csak éppen egy telefont eresztek meg.

Felvette a kagylót dr. Bórembuk, tárcsázott is egy jóízűt, aztán újból letette a kagylót, mert a szám mással beszélt, de aztán megint felvette és megint letette, beszélt is, kiabált is izzadt is, káromkodott is, végül egy félórácska múlva úgy vágta oda a hallgatót, hogy összetörött, ő maga pedig félájultan rogyott bele a székbe. Csak annyit tudott kinyögni:

— Rombach-utca 12...

Ment mendegélt szegény szívós újítási felelős el is érkezett a Szerszámelosztóba, talált is ott egy embert, aki kezébe nyomott egy kimutatást és így szólt:

— Na, ha ebben találsz egy olyan esztergapadot, amilyen neked kell, akkor ásó-kapa választ el benneteket egymástól. Akkor már csak vissza kell menned a Könnyűipariba ott kiigényelned, aztán az igénylés átmendegél a Nehézipariba ott engedélyezik, aztán az engedély visszamegy a Könnyűipariba, onnan kiértesítenek, akkor

felveszed a pénzt, eljössz ide és elviszed. Ennyi az egész.

De hát abban a kimutatásban nem is volt ilyen esztergapad s így a szegény elfáradt újítási felelős nem ment se ide, se oda, hanem hazaballagott. Azóta is otthon ül az íróasztala mellett, hónapok múlnak, hónapok telnek, de esztergapad bizony még mindig nincsen ma sem, akkorka sem, mint amennyi a kalapomba belefér.

Kívánok kendteknek jobb szerencsét!

g. b.

Kovács Győző termelési felelős.

Macsó Miklósné szervezési és propagandatitkár.

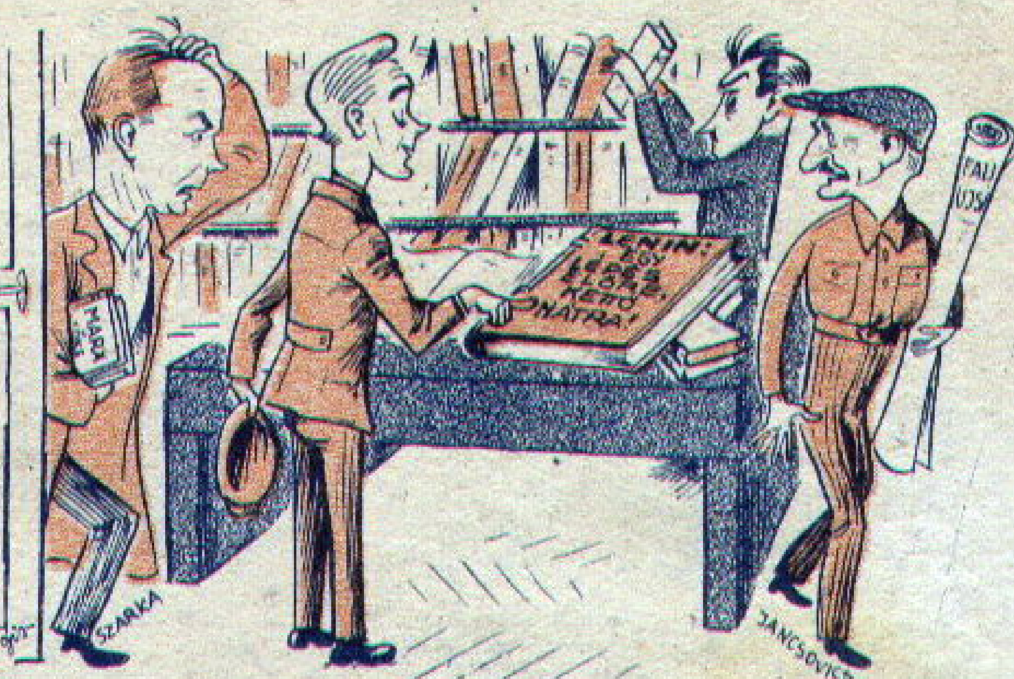

Molnár Lajos élmunkás.

Kiss Ilona III. élmunkásnő.

A tájékozatlanság csúcsteljesítménye

Köztudomású, hogy a sakkozás egyre szélesebb tömegeket hódít. Ennek megfelelően természetes, hogy a Kistextben is pezseg a sakkélet s nagy keletje van a sakkozásról szóló műveknek, amelyek szinte egy napra sem pihennek meg az üzemi könyvtár polcain. A gyár egyik fiatal dolgozója — a nevét nem írjuk ki — a napokban szintén sakk-könyvek után kutatott. Már éppen eredmény nélkül akart távozni szomorú képpel, amikor felcsillanó szemekkel mutatott egy könyv felé:

— Találtam egy sakk-könyvet! Azt kérem, elvtárs!

És odamutatott egy könyv felé, amelynek gerincén ezt olvasta a meghökkent könyvtáros: Lenin: „Egy lépés előre, két lépés hátra".

A sajtópropagandista

Belépünk a sajtós szobájába és köszönünk. — Szabadság!

— Szabadság! — válaszol Kőrösiné, a sajtópropagandista. — Melyik osztályról vagytok?

— Mi...

— Emberismerő vagyok, ti az adminisztrációból jöttetek.

— Mi a...

— Látom, párttag vagy. A Szabad Népre, a Pártmunkásra és ha futja a gázsiból, a Társadalmi Szemlére jó volna ha előfizetnétek.

— De kedves Kőrösi elvtársnő, mi a Ludas Matyi munkatársai vagyunk.

— Na és? — csattan fel Kőrösiné. — Nektek pláne elő kell fizetnetek!

Jövő héten: Ludas Matyi a Kőbányai sörgyárakban

Nyereség-visszotérítés

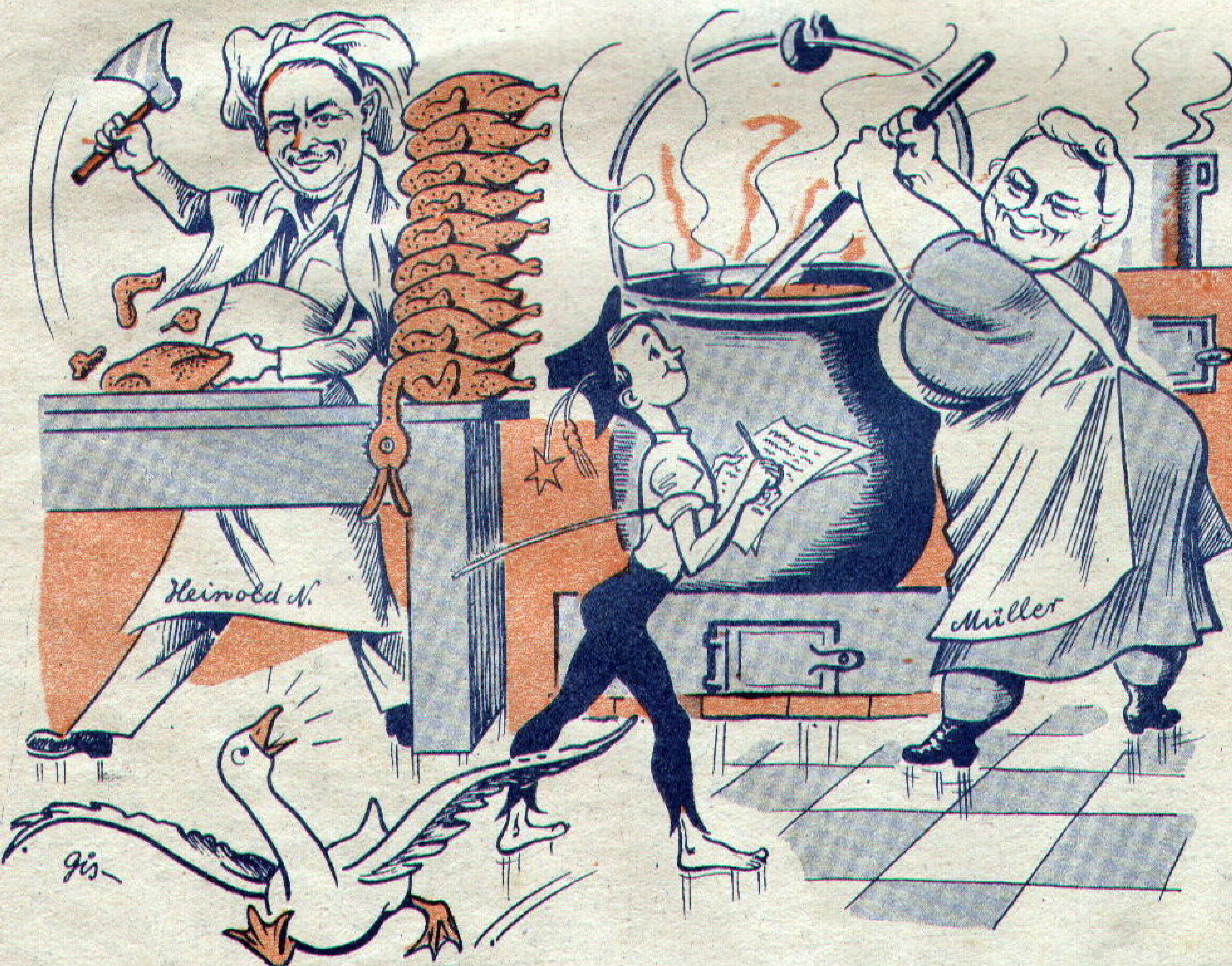
Hauk, a Kistext nehézsúlyú öklözője, civilben a bérelszámolás nemes mesterségét űzi.

És mert nem rosszul, hanem jól bérelszámol, kiváló munkájáért nyereségvisszatérítésben részesült.

De mivel nemcsak a számoláshoz, hanem az ökölvíváshoz is ért, a nyereségvisszatérítéshez hasonlóan, vereségvisszatérítésre szánta el magát. Eddigi kisszámú vereségeit, tekintet nélkül arra, kitől kapta, pontosan kiszámított horogütésekkel téríti vissza.

1950-ben az első vereségvisszatérítést Dévai, a kaposváriak kiválósága kapta. Hauk és a vezető bíró csak tízig számolt, de Dévai állítólag, mint jó tanítvány még másnap is a csillagokat számolta.

Az üzemi konyhán kilencvenkét kacsát sütöttek

Ludas Matyi libája: Gyerünk innen gazdám, mert még engem is itt tartanak

Öregek és fiatalok

Versenyben áll egymással a 10-es Vertikális szövőbrigád a Vertikális ifjúbrigáddal. A 10-es brigádot a köznyelv öregnek becézi és bár annyi köztük a fiatal, ahányan vannak, ha prüszkölnek is a lányok, nénik, menyecskék, én is öregnek nevezem őket.

Miért vertikális a szövőbrigád? Azért vertikális, mert az első munkafolyamattól az utolsóig mindent

a brigád végez. Ha nem jól mondtam, tessék Jancsovics elvtársnőnél reklamálni.

Namármost, az öregek lemaradtak az ifikkel szemben öt-hatmillió vetéssel. Az ifik viszont állítólag a minőséggel szemben maradtak le egy picikét.

— Olyan ici-picikét maradtunk le, — mondja Sallai, az ifik mestere, — hogy az szinte nem is lemaradás. De láttad volna, az öregek hogy döngették annakidején a mellüket!

— Na és ti talán most nem veritek? — szól közbe Kozárné, az öregek mestere. — Nem lehet veletek bírni.

— Csak tárgyilagosak vagyunk, édesanyám, — inti le Sallai. — Nem elbizakodottak. Kicsit büszkék vagyunk, de semmi több.

— Szép tárgyilagosság, — húzza el száját Kozárné. — Arról persze hallgatsz, hogy a minőségben hol vagytok.

Ja úgy... ez leforráz engemet is, úgy is mint Sallainak drukkoló fiatalt, — akkor az nem is eredmény. A mennyiséget csak minőséggel együtt veszi be a gyomrom.

— Elvtárs, — néz rám Sallai, — a sapkám eszem meg ha három héten belül nem égetjük le őket minőségben is.

— Hahaha, — kacag Kozárné, — ki jár rapportra naponta? Mert az öregek nem, de az ifik többet vannak rapporton, mint a műhelyben.

— Először is Kozár néni — felel Sallai —, nem naponta járunk rapportra, legfeljebb hébe-hóba, egy-két hibát nem kell világgá dagasztani.

A műhelyben járva-kelve azért hallottam még egyetmást. Azt mondja az egyik öreg (húsz és X. között):

— A fiatalok csalnak, vannak köztük öregek is.

— Hallatlan!... — mondtam a felvilágosítónak. — És miért?

— Mert szükség van a jó öreg tapasztalatra.

Másik helyen azt hallom:

— Az öregek csalnak, vannak köztük fiatalok is.

— Hallatlan!... — mondom a felvilágosítónak. — Szükség van a fiatalok dinamikájára, mi?

— Hogy ki nyeri ezt a párosversenyt, nem lehessen tudni. Az öregek azt mondják, majd behozzuk, a fiatalok azt mondják, megtartjuk az előnyt. A lényeg az, akármelyik vertikális brigád nyeri a versenyt, mindenképpen az egész gyár, az egész dolgos ország nyer vele újabb csatát.

Nagy S. József